

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **B. V.**, narozený X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/5, 118 00 Praha 1

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání osvědčení podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá toho, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat osvědčení podle zákona č. 87/1991 Sb. a pokynu Ministerstva školství ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM. Žalovaný totiž do dne podání žaloby nereagoval na jeho požadavky vznesené podáními z 8. 1. 2022, 19. 1. 2022, 14. 2. 2022, 28. 2. 2022, 25. 4. 2022, 30. 6. 2022, 8. 9. 2025, 14. 1. 2026 a 18. 2. 2026. Argumentoval tím, že 16. 4. 2022 a 12. 3. 2024 se prokázal podvod, zločinné spolčení a korupce ve vztahu k jeho nároku podle č. 87/1991 Sb. Žalovaného obvinil z krytí politické represe a podvodu, k tomuto jednání mělo docházet podle metodiky Státní bezpečnosti z roku 1982 pro žalobcův podpis Charty 77. Namítal, že stran nápravy nečinnosti se 14. 1. 2026 a 18. 2. 2026 marně obracel na žalovaného a ministra.
2. Podle § 46 odst. 1 písm. e) s. ř. s. „[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh sleduje zjevné zneužití práva“.
3. Zneužití práva je principem řešícím kolizi dvou jiných základních principů, kdy právní jistota ustoupí materiální spravedlnosti, je-li právo vykonáváno v rozporu se svým smyslem a účelem. Zneužitím práva se např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS, rozumí „[...] situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“ V citovaném rozsudku bylo rovněž zdůrazněno, že institut zákazu zneužití subjektivních práv

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

představuje materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Zákon, jenž je ze své povahy obecný, nemůže pojmově pamatovat na všechny myslitelné životní situace, které mohou za jeho účinnosti nastat. V důsledku toho se může přihodit, že určité chování formálně vzato - ve skutečnosti ovšem pouze zdánlivě, odpovídá dikci právního předpisu, avšak je zároveň pocítováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí společnosti újmu. Takové chování má potom povahu nikoliv výkonu subjektivního práva, nýbrž jeho (právem reprobovaného) zneužití. Za takovou situaci lze přitom označit také snahu vést „spor pro spor“, tedy podávání návrhů, které nejsou motivovány snahou o ochranu svých práv. Takové jednání je nepřipustné a nepoživá právní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021 - 42, č. 4358/2022 Sb. NSS, body 14 a 15, s citací starší judikatury). Sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu také podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz rozhodnutí ze dne 13. listopadu 2012 ve věci *Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku*, stížnost č. 980/12 a 28385/12, body 14 až 17, shodně již rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. října 1987 ve věci *M. proti Spojenému království*, stížnost č. 13284/87).

4. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že zákaz zneužití práva musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 – 81, č. 2452/2012 Sb. NSS, bod 32). Zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchrannou brzdou“ (*ultima ratio*), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28, a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 30).
5. Žalobce soustavně vyvolává množství sporů s orgány veřejné správy. Jak ostatně uvedl sám žalobce ve svém podání z 15. 4. 2026, žalovaného od roku 2012 do současnosti v souvislosti s represí vůči jeho osobě opakovaně kontaktuje (k čemuž uvedl a doložil vzorek svých podání).
6. Nejinak je tomu v případě podání, u kterých se v tomto soudním řízení domáhá ochrany proti nečinnosti. Jak se podává z žalobcova podání z 29. 5. 2023 adresovaného ministerstvu školství, žalobce svými podáními z 8. 1. 2022, 19. 1. 2022, 14. 2. 2022, 28. 2. 2022, 25. 4. 2022 a 30. 6. 2022 požadoval provedení nápravy podvodu školského úřadu v Kutné Hoře z roku 1992, ke kterému došlo podle metodiky STB, protože žalobce je signatářem Charty 77. V případě žalobcova podání z 8. 9. 2025 žalobce urgoval vyřízení svého dřívějšího podání z 28. 5. 2025 (které městskému soudu doložil a ve kterém požadoval uhrazení materiální a nemateriální újmy způsobené podvodem školského úřadu v Kutné Hoře roku 1992), požadoval v této souvislosti zahájení řízení podle § 77 a § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, odstranění represe a uplatnil v souvislosti s touto žádostí a uvedenou represí žádost o informace (která se však obsahově také týkala vyřizování jeho podnětů a tvrzené represe). Podáním z 14. 1. 2026 se na žalovaného opět obrátil s požadavkem nápravy uvedeného podvodu s tím, že na jeho předchozí podání nebylo reagováno. Podáním z 18. 2. 2026 žalobce urgoval vyřízení podání z 14. 1. 2026, i zde požadoval vyšetření represe vůči jeho osobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

7. Z výše uvedeného se podává, že žalobce žalovaného soustavně uplatňuje svá podání a urgencye k jejich vyřízení, aniž by však svou věcnou argumentaci relevantním způsobem rozvíjel. Uvedenou strategii poté žalobce uplatňuje také v soudních řízeních. Městský soud konstatuje, že žalobce před ním vedl a nadále vede velké množství sporů (v řádu vyšších desítek), ve kterých žalobce v zásadě stále opakuje ta samá tvrzení o křivdách a podvodech, které na něm byly údajně spáchány.
8. Žalobce v žalobách soustavně namítá, že žalovaný kryl politické represe a podvod školského úřadu v Kutné Hoře z roku 1992, kdy mu mělo být dle metodiky StB z roku 1982 upřeno právo signatáře Charty 77 na vydání osvědčení za školní roky 1969-1974 podle pokynu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM. Tento „leitmotiv“ se v podáních žalobce objevuje dlouhodobě a opakovaně, takto je na místě upozornit zejména na řízení vedená nadepsaným soudem pod sp. zn. 14 A 54/2023, sp. zn. 8 A 81/2024 a sp. zn. 8 A 27/2024, ve kterých se žalobce proti stejnému žalovanému domáhal mj. odstranění nečinnosti (a to dokonce i stran reakce na podání, které zmiňuje také ve zde projednávané žalobě). Dále je na místě upozornit např. na usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 6. 2024, č. j. 5 A 23/2024 – 25, kde městský soud označil žalobcovu žalobu jako nepřípustnou podle § 68 písm. f) s. ř. s. právě z důvodu zneužití práva žalobcem skrze repetitivní argumentaci.
9. Uvedenou argumentaci však žalobce uplatňuje nejen v řízeních vedených u Městského soudu v Praze, ale také u jiných soudů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu 23. 5. 2007, č. j. 4 Ans 5/2005 – 109, ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Ans 19/2012 – 15, ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 Ans 10/2012 – 38, v poslední době ze dne 6. 2. 2025, č. j. 2 As 6/2025 – 16, ze dne 15. 10. 2025, č. j. 3 As 114/2025 – 22, nebo v usnesení ze dne 9. 4. 2026, č. j. 4 As 44/2026 – 10; dále také např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2012, sp. zn. I. ÚS 3039/12, usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2014, č. j. 45 A 4/2014 – 22, a mnoha dalších). Již v prvním z uvedených rozsudků (č. j. 4 Ans 5/2005 – 109) přitom Nejvyšší správní soud vyslovil právní větu, že „[z]a situace, kdy z „Pokynu k jednotnému uplatňování zásad rehabilitace žáků škol poskytujících střední nebo vyšší vzdělání v působnosti Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR“ ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM, vydaného na základě zákonného zmocnění a k naplnění imperativu § 18 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb., vyplývá, že studijní rehabilitaci přísluší realizovat řediteli školy, nelze se úspěšně domáhat nápravy žalobou proti nečinnosti, v níž je jako žalované označeno Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR nebylo příslušné k předmětné rehabilitaci (vydání osvědčení o ukončení studia nebo maturitní vysvědčení), a to příp. ani jako orgán, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání“ (podtržení doplněno městským soudem).
10. V nových žalobách, včetně té zde projednávané, žalobce vůbec nereflektuje výsledky případů, o kterých soudy již rozhodly. I tato žaloba, podobně jako jí předcházející podání, vykazuje znaky sériovosti, co do nosného obsahu je téměř identická s dalšími podáními žalobce napříč spory, které vedl či vede (nejen) u městského soudu (viz výše odkazovaná řízení). Obsahuje tvrzení o spáchaných křivdách, podvodech, korupci a trestných činech vůči jeho osobě různými správními orgány či úředními osobami. Neobsahuje však srozumitelnou argumentaci, ze které by bylo možné dovodit, že se hodlá skutečně domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

11. I zde se přitom projevuje obvyklý jev žalobcových podání – námitky podjatosti předsedy senátu, celého městského soudu a dokonce i celého Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti soud poznamenává, že o nepodjatosti předsedy senátu rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 4. 2026, č. j. Nao 57/2026 – 27, přičemž o návrzích na přiznání bezplatné právní pomoci a osvobození od soudního poplatku rozhodl městský soud usnesením ze dne 30. 3. 2026, č. j. 10 A 11/2026 – 13, tak, že je zamítl.
12. Lze proto přihlídnout i k recentnímu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2026, č. j. 4 As 44/2026 – 10, ve kterém kasační soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. e) a § 120 s. ř. s. žalobcovu kasační stížnost, neb sleduje zjevné zneužití práva. Nejvyšší správní soud své rozhodnutí opřel o skutečnost, že žalobce opakovaně podává vadné žaloby vykazující znaky zjevného zneužívání práva, ve kterých zpochybňuje různé procesní aspekty jednotlivých předešlých řízení, a vytváří tak řízení další.
13. Městský soud proto uzavírá, že ve zde posuzovaném případě byly naplněny podmínky „výjimky z pravidla“ a proto soud žalobcovu žalobu odmítl pro snahu o zjevné zneužití práva, neboť žalobce i v tomto řízení uplatňuje stále ty stejné argumenty a domáhá se odstranění nečinnosti při vyřizování podání, kterými však svá veřejná subjektivní práva ve správním řízení nehájí, a která jsou obsahově faktickou urgencí vyřízení dřívějších podání. Rozhodnutí soudu nemůže být pro žalobce překvapivé a nemůže narušit jeho právní jistotu; v tomto ohledu lze odkázat na způsob, jak se městský soud vypořádal s jeho předchozími „strojovými“ podáními.
14. S ohledem na výsledek řízení soud samostatně nerozhodoval o žalobcově požadavku podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, který uplatnil v podání z 15. 4. 2026.
15. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. Žaloba byla odmítnuta, proto žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadán, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 4. června 2026

JUDr. Jaromír Klepš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.